

Levélféle Jankovics Marcellnak

A sötétség hasadékán át
pókcillag ereszkedik alá
a hajnalból, alkonyatból sodort fényszálon,
és ingaként méri az árnyékos időt.
Kilengésébe fémesen belebong
Szent József glóriája,
s átellenben Szűz Máriáé,
aki mintha a jászolban fekvő Kisdedet akarná
üres kezében elringatni.
A rózsaciterás angyalok
fejüket ingatva énekelnek.
Az ökör kérődzve,
a számár iázva bólogat.
A pásztor magához int,
és magához int egy angyal
a sátorra kalapált villámok mögül.
Az elmúlás örökkévalósága
és az örök élet
múló pillanatok közé zárt esélye
együtt van jelen ezen a ráckevei ikonon.
Minden csupa mozgás
a feltámadásra és kárhozatra születés
dermesztő varázslatában.
Szeretem ezt a képet,
amelyet csillagvilágokat bebarangoló gondolataidhoz
tárgyi bizonyítékul csatoltál.
De szívemhez közelebb áll
Szent László legendájának
a gelencei templomfalán megörökített küzdelemjelenete;
ókori regéjét a vérző bokájú kun vitéz
Trójáig visszapattanó Achillesz-ína röpíti évezredünkbe.
Emberöltő óta kísért e freskó-részlet.
Nem a Lovagkirály...,
nem a leányrabló kun harcos,
nem is a bárdal kétségbeesetten lesújtó
elrabolt vagy elszeretett hajadon
nyolc évszázadon átaranyló alakja,
hanem az ágait
megfeszített Krisztus-szerűen kitaró libánusfa,
amely mintha a mennyország kapuját mutatná a láthatáron,
hogyan a végítélet harsonajelére
Csontváry égig érő cédrusává magányosodjék.

Árnyékában önfeledten pihen az Apokalipszis lovasa:
az ember.